

LAKSHMI ASHRAMS VENNER

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Telefon 43 96 13 71 – E-mail: lone-poulsen@comxnet.dk**LAKSHMI ASHRAM NYT
SANCHAR 104**

September 2008

Kære venner!

Denne gang bringer nyhedsbrevet følgende artikler

- Kampagnen: "Red Kosi-floden"
- To dages workshop om Appreciative Inquiry" – den værdsættende/anerkendende samtale
- Et ashrambryllup
- Referat af generalforsamlingen i april
- Chipko-bevægelsen

Det er ikke blevet dyrere at være sponsor, dvs. at et sponsorship er 1725 kr. og kontingentet 75 kr. = 1800 kr. Nogle sender et årligt sponsorship, og andre fordeler beløbet henover året. Derfor sætter vi 75 kr. ind på administrationskontoen første gang på året, hvor der indgår penge. Dette gælder også for dem, som sender ukonditionerede beløb. Det betyder, at alle betaler det samme om året for at være medlem og modtage Sanchar.

Sponsorship (inkl. kontingent)

pr. måned	150 kr.
pr. kvartal	450 kr.
pr. halvår	900 kr.
pr. år	1800 kr.

Hvis intet andet er nævnt, regner jeg med et medlemskab pr. husstand, klub, forening osv. Det vil være en god ide, hvis ægtepar o.lign. tegner to medlemskaber i stedet for ét, dvs. der sættes to gange 75 kr. ind på administrationskontoen. Det er for at få medlemstallet af foreningen op på mere end 100 medlemmer. Det vil på sigt måske kunne give skattemæssige fordele, jfr. bestyrelsens beretning (side 8). Overskydende penge på administrationskontoen vil naturligvis blive sendt til Lakshmi Ashram som hidtil.

Som sædvanlig skal lyde en tak for alle sponsorpengene til pigerne og for de andre bidrag. Alle beløb, store som små, er velkomne. Bidrag, der ikke er øremærkede, er også særdeles velkomne. Pengene bruges til undervisningsmidler, studieture, uddannelse, landsbyarbejde og meget andet.

Mange hilsener

Lone Poulsen

Lakshmi Ashrams Venners girokontonummer: 4440-0003141861.

Lakshmi Ashrams hjemmeside: lakshmiashram.dk

Kampagnen: Red Kosi-floden

Surja Thapa & Munni Goswami, Class 12

Over hele verden er man klar over effekten af ubalancen i miljøet, som truer os. Himalayas gletschere smelter, og floderne, som engang strømmede hele året igennem, er nu ændret til sæsonmæssige floder. Der er også sket en forandring i vejrcyklussen. Regn på ”forkerte” tidspunkter og pludselige tørkeperioder har en uheldig effekt på basisaktiviteterne som fx udbyttet af landbruget, hvoraf hele menneskehedens liv afhænger. Disse ugunstige vilkår øges også fra dag til dag i Uttarakhand, oplever vi. Udover globale miljømæssige forandringer i miljøet, antager menneskeskabte problemer også forfærdelige proportioner.

Der er to slags floder i Uttarakhand, som er basis for livet her – de som udspringer fra Himalayas gletschere og de som udspringer fra naturlige kilder i lavere højder.

Efter flere møder, i hvilke Radha Didi og adskillige andre bekymrede borgere deltog, blev det besluttet, at der i året 2008 ville blive afholdt en ”Red floderne kampagne”. Denne kampagne er i gang under ledelse af Radha Didi, som gør en stor indsats for at finde en løsning på nogle af problemerne, og som altid resolut ser enhver vanskelighed i øjnene og bevæger sig urokkeligt mod sit mål. I de første fjorten dage i januar blev der arrangeret padyatra’er (vandring fra landsby til landsby) i omkring femten floddale over hele Uttarakhand. I alle disse padyatra’er havde hver enkelt en rolle at spille. Vi deltog i Kosi-flodens padyatra. Kosi-floden udspringer fra en kilde på skråningerne ved Pinath.

I landområderne i bjergene var der før en god tæt skov, der gav rigeligt med vand til mange kilder. Kvinderne arbejder hårdt her og er meget bevidste om miljøet. Vi fik også mulighed for at se bymæssige områder, hvor vi observerede, at skovens tilstand ikke var god. Her er der ingen, der

passer på skoven. Der, hvor skoven er blevet fældet, bliver den naturlige vandstand væsentlig lavere. Vi oplevede, at mændene i byerne kun var bekymrede for sig selv, mens de i hvert fald ikke bekymrede sig om floder, vand eller skov.

I begyndelsen af vores vandring var vi fulde af entusiasme, for det var vores nabolandsbyer, hvor Basanti Behn til daglig arbejder aktivt. Som resultat af hendes arbejde blev vi så mange som 100-150 mennesker de første dage. Da vi kom til slutstedet Ramnagar, blev kampagnen fulgt af to dages møde, hvor programmet for de kommende måneder blev besluttet. Ved slutningen af mødet blev der hældt vand fra alle femten floder i en krukke, som så blev bragt til fods af deltagerne til Kosi-floden og hældt ud i denne.

Således sluttede vores padyatra. Radha Didi fortsætter sit arbejde i dag med de problemer, som især findes omkring floderne i Garhwal. En stor entusiasme blev født på grund af den støtte, vi modtog fra alle dem, der arbejdede i dalene, og sammen arbejder de nu alle begejstret for denne ædle sag og tænker aldrig på det som en byrde. Som et resultat forøges vandmængden i disse floder, og dag efter dag bliver folk mere opmærksomme og bevidste.

Mere om Kampagnen: “Red Kosi-floden”

Lalita Rana

Nytårsdag, den 1. januar 2008, begyndte padyatra'en (vandringen) ”Red Kosi-floden” fra Lakshmi Ashram i Kausani med Radha Didi og Basanti Didi som de to hovedansvarlige. Velkendte folk fra forskellige dele af Uttarakhand (Uttaranchal), som arbejder inden for det sociale område, kom for at være med.

Der deltog ti elever fra Lakshmi Ashram, og det er en vigtig del af vores uddannelse. Hver af de femten dage, padyatra'en varede, gav os nye erfaringer og oplevelser. Der deltog folk i alderen fra 18 til 75 år. I løbet af padyatra'en gjorde vi os umage for hele tiden at lære noget nyt og udvikle vores horisont. Vi oplevede levevilkårene i hver enkelt landsby og hørte om hvilken slags problemer, der bragte lidelser for landsbyboerne, om det var et individuelt problem, et familieproblem eller et problem, der gjaldt hele landsbyen. Vi fik mulighed for at sætte os grundigt ind i disse problemer og lærte at takle hver enkelt situation. Vi besøgte alle landsbyerne på vores rute, og ved hjælp af små skuespil, sange og slogans spredte vi vores budskab om den vandkrise, der truer os, og vi tilbragte også lidt tid med at snakke med folk, før vi begav os til den næste landsby. Landsbyboerne deltog i vores padyatra ved at følge os til udkanten af den næste landsby.

Vi syntes, det var rart at opleve fællesskabet og folks åbenhed. Det virkede, som om disse mennesker beskyttede deres vand, skov og jord vældig godt.

Vi observerede flodens tilstand i alle landsbyerne. Vi så, at ukontrolleret minevirksomhed foregik ved flodbredden, at grus og sand blev gravet ud til brug for bygning af broer, hvilket betød, at vandstanden i floden blev endnu lavere. Nogle af landsbyboerne var stoppet med at deltage i disse aktiviteter, men nogle mennesker var stadig aktivt involveret i dette, fordi regeringen gav kontrakter til nogle af dem.

Landsbykvinderne har beskyttet deres skov i de sidste fem år og har også foretaget mange udplantninger. Nu ser deres skov smuk ud, frodig og grøn. Efterhånden som vi kom frem på vores padyatra, arrangerede vi møder i den enkelte landsby. Landsbyboerne fortalte om de problemer, de stod med, og fortalte også om de aktiviteter, de havde foretaget sig. Hver af lederne for kvindegrupperne (Mahila Mangal Dal) talte og beskrev deres plan for landsbyen. På den måde, hvor vi indhøstede stor erfaring i landsbyerne undervejs, nåede vi til Ramnagar den 15. januar, hvor der var arrangeret et møde den 16.-17. januar, for der havde været andre padyatra'er i samme periode i næsten alle floddalene i Uttarakhand, omkring femten i alt – Mandakini, Ganga, Jamuna, Jalkul, Tons, Garur Ganga, Gomti, Saryu, Bhilangana, Kosi, Panar, Alaknanda osv.

Alle disse mennesker, som havde deltaget i de forskellige padyatra'er samledes i Ramnagar til mødet, hvor de berettede om vilkårene for deres landsbyer og fortalte om de aktiviteter, de havde sat i gang i deres respektive områder vedrørende vandproblemerne. Det hårdest ramte område var Garhwal. Selv i dag har mange mennesker der ikke modtaget den kompensation, som de har krav på. Familierne er alle blevet forflyttet til forskellige steder. Deres kostalde ligger ofte 1-2 km fra deres hjem. Folkene der har det ikke godt.

En kvinde fra landsbyen Reni (den landsby hvor *Chipko-bevægelsen* begyndte – se side 10) fortalte, at da et HEP-projekt ved deres flod var under konstruktion, havde de protesteret, men byggeselskabet havde simpelt hen ignoreret dem. Fremmede mennesker kom for at kigge på området, og landsbyboerne havde ingen anelse om, hvad der foregik, og når de spurgte, fik de blot at vide, at de bare var kommet for at gå en tur, selv om de kom med en forberedt plan, og byggeriet startede. Kvinden derfra sagde: “Vi er rede til at dø, men vi er ikke rede til at give vores skov væk.”

To dages workshop om Appreciative Inquiry (værdsættende samtale/anerkendende samtale)

Tara Koranga

Workshop-deltagere: Radha Didi, Kanti Didi, Neema Didi, Bimla Didi, Hansi Didi, Kalavati Didi, Basanti Didi, Archana Didi, Nandi Didi, Parvati Didi, Indira Didi, Durga Didi, Urmila Didi, Shoba Didi, Daya, Gauri, Tara, Hema, Jyoti Pant og Jyoti Joshi

Resursepersoner (undervisere): Lone Poulsen og Ruth Sillemann

Hindi-tolk: Guruji (David Bhai)

Den 23. og 24. marts 2008 gennemførte vi et seminar med titlen: “Appreciative Inquiry på Lakshmi Ashram”. Her fik vi redskaber til at arbejde med vores håb og drømme her og nu og i fremtiden. Samtidig gav øvelserne os mulighed for at dvæle i vore egne resurser og glæde os over at mærke energien i vores personlige styrke. Det foregik dels gennem interviewøvelser og gennem mere teoretiske oplæg.

Egentlig vil vi alle gerne anerkendes, og vi kender alle til at stille hinanden spørgsmål i hverdagen. I sådanne daglige dialoger er det meget vigtigt at være opmærksom på positive og negative måder at udtrykke sig på og fokusere meget på det positive. Når vi anlægger en positiv synsvinkel, er det muligt at tale om det negative, bare på en anden måde, en positiv måde.

Vi lavede en øvelse i lytning, hvor vi blev delt ind i grupper to og to. Inden øvelsen havde vi hørt om, hvordan vi kan træne vores lytteevne og glemme fordomme over for hinanden, så vi bedre kan lytte til ting, vi er uenige i. Interviewene skulle handle om emnet “Den gode læringssituation” og øvelsen handlede om at træne empati og lytteevne.

Jeg skulle interviewe Jyoti Pant. Først skulle vi interviewe hinanden, så skulle vi fortælle det videre til hele gruppen. Vi gik i gang og i øvelsen fandt jeg ud af, at det ikke handler om “hvad der er rigtigt” og “hvad der er forkert”, hvad emnet angår. Det drejer sig snarere om at finde de rette spørgsmål frem, så man får en masse kundskaber og viden fra den anden, for derefter at fortælle det i plenum. Det er meget nødvendigt at være positiv gennem hele processen, så man ikke sårer den andens følelser.

Om eftermiddagen blev vi igen delt i grupper. Denne gang var vi fire grupper med fem i hver. Nu skulle vi tegne billeder om, hvordan vi forestillede os fremtiden for Lakshmi Ashram. Hver gruppe fortalte så hvilke tanker og diskussioner, der lå bag billederne. Hver gruppes billede var forskelligt og viste de forskellige fremtidsvisioner, som var kommet frem.

Næste morgen skulle vi arbejde videre med temaet “Den ideelle læringssituation”. Nu skulle vi med baggrund i fremtidsvisionerne, som var kommet frem i billederne dagen før, konstruere nogle gode slogans, der pegede ind i fremtiden. I min gruppe lavede vi seks slogans, og de andre grupper fik også lavet en del. Så præsenterede vi de forskellige slogans for hinanden – slogans der fortalte om den ideelle læringssituation, og vi fik nu til opgave at vælge de fire mest passende slogans. En spændende diskussion fulgte, og det endte med at vi fik valgt følgende slogans:

- ‘Khud ko sambhālo, pariwār sambhālo; Pās paraus aur gaon sudhāro.’
”Pas på jer selv, pas på familien: Søg efter den positive forandring hos naboen og i vores landsby”
- ‘Socho socho mānav socho; Samajhdārī se jīnā sīkho.’
“Tænk, tænk, Menneskehed, tænk! Lær at leve i forståelse”.
- ‘Antarsambandh samajh vikās; Bauddhik evam vyavahārik kāry.’
“En sammenhæng mellem det intellektuelle og det praktiske må udvikles.
- ‘Bachchon kī ichchā jānnā.’
“Forstå børnenes ønsker”.

I fællesskab fremsagde vi disse fire slogans højt og med stor entusiasme, og så lavede Lone Didi en leg med os, som trænede vores koncentrationsevne. Vore to dages diskussioner og øvelser sluttede med en fælles sang.

Oversat af Ruth Sillemann

Et ashrambryllup

Kanti Behn

I vil alle blive glade over at høre, at der den 2. maj 2008 fandt et bryllup sted mellem en af Lakshmi Ashrams tidligere elever, Saraswati Koranga, og Jagdish, den yngste bror til Bimla Behn, en af vores senior-medarbejdere. Ceremonien udførtes af Swami Gurukulanand Kachchahari på en meget enkel, men også meningsfuld måde.

Sådanne bryllupper har allerede fundet sted på Lakshmi Ashram omkring 9-10 gange tidligere. Ashrammen ønsker, at folk i stedet for de meget traditionelle, ekstremt dyre og pralende bryllupper, der for tiden er på mode i samfundet, vil efterligne/adoptere denne form for en enkel bryllupsceremoni, således at de ikke bliver plaget af problemer med medgift, og at brudens forældre ikke finder sig bebyrdet med gæld – altså undgå unødvendige udgifter og pralende skuer. Vi bør lægge alle begrænsninger pga. kaster til side, og kun bryllupper mellem drenge og piger i en passende alder burde finde sted.

Saraswati kom til Lakshmi Ashram, da hun kun var otte år gammel, og hun var elev her til og med 12. klasse og bestod alle sine eksaminer med fine karakterer. Hun lærte også med stor dygtighed de forskellige praktiske aktiviteter på ashrammen. Hun gør stort indtryk på alle med sine talenter inden for forskellige håndværk og sin melodiske sang.

Efter at hun var færdig med sin uddannelse på Lakshmi Ashram og med et mål om at give sit liv et fast fundament og forberede sig på at tjene samfundet, tog Saraswati af sted til Kasturbagram nær ved Indore for at tage et toårigt kursus i sygepleje, og for nylig har hun afsluttet sin eksamen med de bedste karakterer.

Alle på ashrammen deltog med stor iver i bryllupsforberedelserne og bød alle gæsterne varmt velkommen. Jagdish's far, hans brødre og svigerinder og deres børn sammen med andre venner nåede alle hertil dagen før brylluppet. Ligeså ankom Saraswatis mor og bror sammen med nogle nære venner den samme dag. Der var en meget lys og glad atmosfære her.

Næste morgen gjorde bruden og brudgommen sig klar til brylluppet, og først udførte de fem ofre, nemlig at plante et træ, passe koen, feje, spinde og til sidst recitere kapitel 12 fra Bhagavad Gita sammen med hele ashramfamilien på ashrammens gårdsplads, hvor brylluppet skulle finde sted. Efter denne recitation startede Swami Gurukulanand Kachchahari bryllupsritualerne.

Bruden og brudgommens familiemedlemmer, medarbejderne og eleverne på ashrammen plus mænd og kvinder fra Kausani sad på alle fire sider under en baldakin, der var specielt sat op til bryllupsceremonien på gårdspladsen. Alle lyttede med stor interesse og glæde til de morsomme historier og fortællinger, der hver især indeholdt meget relevant lærdom, som Swami Gorukulanand indflettede i de traditionelle vediske bryllupsritualer.

Bryllupsritualerne varede omkring halvanden time, og derefter nød alle et meget velsmagende måltid, før man tog en tårevædet afsked med det nygifte par. De modtog alle de velsignelser, der blev givet dem, og alle ønskede parret alt det bedste i fremtiden.

Et billede fra bryllupsceremonien, hvor man bl.a. kan se Radha Didi, præsten og brudeparret.

Referat af generalforsamlingen den 27. april 2008

Valg af dirigent: David David

Valg af referent: Henning Poulsen

Bestyrelsens beretning

Der har været afholdt ét bestyrelsesmøde i det forløbne år, ellers har kontakten mellem bestyrelsesmedlemmerne foregået pr. mail eller telefon. Der er tæt kontakt til Lakshmi Ashram via mail, så vi er hele tiden godt opdateret om, hvordan det går. I 2007 blev der udsendt to Sanchar (nr. 100 og 101) i foråret. Nr. 102 udkom i januar 2008 med en årsrapport for året 2006/07. To gange om året (februar og august/september) sendes penge til ashrammen.

Marie Thøgers bog: "Sarala Devi – bjergenes kvinde" er blevet udsendt gratis til medlemmerne. Den er trykt for private midler med et lille tilskud fra arven, nemlig 2000 kr. til en grafiker, der skænkede pengene til Lakshmi Ashram. Efter aftale med Lakshmi Ashram ydes der også et beløb fra arven til en ny dansk folder og evt. udstillingsmateriale.

Lakshmi Ashrams Venner er nu en forening, og det giver os mulighed for på et tidspunkt at søge om godkendelse hos Skat om, at beløb, der gives til foreningen, kan trækkes fra på selvangivelsen. Der er flere regler, der skal overholdes, inden der kan søges, bl.a. skal "antallet af gavegivere overstige 100 i gennemsnit om året over en 3-årig periode". I 2007 var der 67 gavegivere = medlemmer. På generalforsamlingen var man enige om at forsøge at forøge medlemsskaren. Det kan vi bl.a. gøre ved, at fx et ægtepar tegner to medlemskaber i stedet for et. Det bliver ikke dyrere, der lægges blot 150 kr. i administrationskassen i stedet for 75 kr. Overskud på administrationskontoen sendes naturligvis til Lakshmi Ashram.

Nyt fra ashrammen

Ruth Sillemann og Lone Poulsen besøgte Lakshmi Ashram i marts 2008, og et helt aktuelt emne blev netop diskuteret, fordi regeringen i delstaten Uttaranchal har besluttet, at de ikke mere vil tillade privatister at tage eksamen i regeringsskolerne. Det får selvfølgelig betydning for eleverne på Lakshmi Ashram, hvor de netop har taget deres eksamen i de offentlige skoler, da ashrammen ikke selv er eksamensberettiget. Medarbejderstaben undersøger nu muligheden for at blive medlem af "National Institute of Open Schooling" - NIOS. Det er en All-India institution, der har retten til at holde eksamener. Det vil betyde, at ashrameleverne vil kunne tage eksamen herfra. Samtidig diskuterer man, hvordan den boglige undervisning kan forbedres, og det er måske starten på en ny epoke.

I øjeblikket har det betydet, at nogle af de ældre elever på ashrammen er taget hjem for at afslutte deres skolegang på den lokale skole. Der var et forældremøde om dette, mens vi var der. Det var en stor oplevelse, og den samlede forældregruppe ønskede, at deres børn ville blive på ashrammen, da de havde den klare opfattelse, at undervisningen på Lakshmi Ashram er langt bedre end undervisningen i regeringsskolerne. Der er mange unge entusiastiske medarbejdere, så det er også uddannelse af disse, der skal satses på.

Ruth og Lone gennemførte en workshop "Appreciative Inquiry" (den anerkendende samtale) for alle medarbejderne på Lakshmi Ashram. Workshoppens tema var "Den gode læringssituation", og den forløb over to dage, og det var en uhyre positiv oplevelse. Alle (20 deltagere) tog meget aktivt del i programmet, og vi tror, vi har været med til at sætte noget i gang. Ruth uddelte materiale om "Appreciative Inquiry" ved mødet.

Den gamle historiske bygning – selve Lakshmi Ashram – står nu færdigbygget. Det er en meget smuk og funktionel bygning. Lige nu er man i gang med at gøre klar til at bygge et

nyt køkken. Det har været et meget stort arbejde at hugge ud i klippevæggen for at gøre plads til bygningen og samtidig sørge for, at der kan komme naturligt lys ind. Oven på køkkenet bygges et computerrum til undervisning.

Lakshmi Ashram er også meget aktiv i et projekt "Red floderne", der går ud på at beskytte og bevare floderne. Det er efterhånden et stort problem med vand i bjergene.

Radha Bhatt fylder 75 år den 16. oktober 2008, og i den anledning lægges der op til forskellig festivitas. Der arbejdes bl.a. med at organisere ungdomslejre i løbet af året i Radhas navn.

Beretningen godkendtes.

Regnskab

Regnskabet for 2007 blev forelagt og godkendt.

Særligt bidrag fra Lions Club Søllerød er gået til starten på det nye køkken. I januar er der oprettet en ny konto til pengene fra arven for at holde dem adskilt fra kontoen til Lakshmi Ashrams Venner. Der er sendt et beløb fra arven derned i april til køkken- og computerbygningen. Det drøftes at bruge det meste af arven til en eller anden form for pensionssordning for de ældre medarbejdere, men det kræver naturligvis, at alt gennemtænkes grundigt.

Udgifterne har været meget beskedne i 2007. Det skyldes, at der ydes stor hjælp til trykningen af Sanchar fra Vestervangskolen i Glostrup, og samtidig har jeg modtaget gratis kuverter fra en ven.

Kontingent: Kontingentet fastholdes på 75 kr. årligt pr. medlem.

Regnskabet godkendtes.

Valg af bestyrelse og suppleant

Følgende blev valgt:

Lone Poulsen, Præstehusene 6, 2620 Albertslund

Hanne Stenager, Jonstruphøj 23, 3500 Værløse

Ruth Sillemann, Gl. Kongevej 109, 2.tv., 1850 Frederiksberg C

Suppleant: Peter Kristensen, Jonstruphøj 23, 3500 Værløse

Valg af revisor og revisorsuppleant

Revisor: Claus Broskov Sørensen, Bavneåsen 79, 2640 Hedehusene

Revisorsuppleant: David David, Bredebovej 35, 1.mf., 2800 Lyngby

Mødet sluttede med lysbilleder fra Ruth og Lones tur til Lakshmi Ashram i marts 2008.

04.02.07 Henning og Lone Poulsen

Chipko-bevægelsen

Kvinderne i Himalayas landsbyer har fra tidernes morgen
følt sig i slægt med bjergenes sårbare og mangfoldige økologi.
De er i deres daglige arbejde afhængige af træer og vand.
De har dyb respekt for naturen og kalder naturen ”mor”.

Kvinderne har kæmpet mod skamhugsten af Himalayas
skove og minernes ødelæggelse af jorden. ”Chipko” betyder
at omfavne eller beskytte med sin krop.

Med deres kroppe har Chipko-bevægelsens kvinder – og
mænd – beskyttet træerne mod at blive fældet og jorden mod at
blive ødelagt af miner. En af Chipkos sange lyder:

*Hvad giver skoven os?
Muld, vand og frisk luft.
Hold liv i jorden
og alt det, hun giver os!*

Ovenstående er bagsideteksten på Radha Bhatt og Marie Thøgers bog: ”Hold liv i jorden – om Chipko-bevægelsen i Himalaya”. Værd at læse! Lån den på biblioteket!
Nedenstående er et let forkortet afsnit fra ”Hold liv i jorden”:

Chipko-bevægelsen forbindes ofte med en hændelse i landsbyen Reni i 1974, hvor en flok kvinder for alvor tog kampen op mod et træfældningshold, som var udsendt af et stort sportsfirma i lavlandet. Mændene i landsbyen havde ansøgt skovstyrelsen om tilladelse til at fælde nogle få træer til fremstilling af landbrugsredskaber. Det blev nægtet dem, selv om disse redskaber var nødvendige for deres eksistens. Kort tid efter fik en fabrikant af sportsudstyr lov til at fælde et meget større antal asketræer i den samme skov. Naturligvis blev mændene vrede og kom med rasende protester, som ingen tog hensyn til. Nogen tid efter blev de alle sammen tilsagt til et møde på amtmandens kontor i distriktsbyen. Men da mændene var væk fra Reni, så kvinderne en række fremmede mænd, der med økser og save bevægede sig op mod skoven. Det var fabrikantens folk.

Kvinderne løb alt, hvad de kunne mod skoven. Først bad de skovhuggerne om at vente med at fælde træerne, til mændene kom tilbage. Men fabrikantens plan var jo netop, at arbejdet skulle udføres, mens ingen var hjemme til at gøre modstand. Arbejdsfolkene lo bare, da kvinderne stillede sig beskyttende foran træerne – fast besluttede på at værne dem med deres egne kroppe.

Bondekonen Gaura Devi var kvindernes anfører. En af skovhuggerne havde et skydevåben. Han gik frem mod hende. Det så ud, som om han havde drukket. Situationen var faretruende. Men pludselig trådte Gaura Devi et skridt frem. Hun flåede sin bluse op og blottede sit bryst, idet hun sagde: ”Skyd så!” Manden blev flov og trak sig tilbage. De andre fulgte efter, og hele flokken luskede ned mod dalen. Så snart de var væk, ødelagde kvinderne en del af stien ved at bryde store sten op og trille dem i afgrunden. Hvis skovhuggerne skulle fortryde og vende om, ville det være umuligt for dem at nå tilbage til skoven. Kvinderne vandt. Træerne fik lov at stå.

Efter den tid blev navnet Chipko knyttet til økologibevægelsen i Himalaya. Chipko betyder at omfavne eller beskytte med sin krop. Rygtet om

Gaura Devi og kvinderne i Reni løb som en skovbrand gennem landsbyerne. Og snart blev ordet Chipko kendt over hele Indien med den nye symbolske betydning – at beskytte og bevare naturen.